

Op zijn berg in de Oostkantons schrijft Marnix Peeters over vrijheid, zijn vogels en zijn vrouw.

De enige goede manier om in die canondiscussie te staan, is die van Jacobien hier, zei ik: 'Ik heb nog nooit iets van Jef Geeraerts gelezen, maar ik ga dat gat in mijn cultuur nu stante pede dicht. Die burgertrutcanon kan wel wachten.' Zo is het maar net. Laat dat stelletje kwetsbare knibbelaars maar knibbelen in hun naar oud zweet riekende debardeurs, en hier en daar een grauw mantelpakje, en geniet met volle teugen van de vrijheid. Kijk na het lezen op Netflix naar Caliphate, en besef wat er kan gebeuren als dat wijsvingervolk het voor het zeggen krijgt.

Caliphate is intriest maar wel geweldig, zei mijn vrouw, die ook naar de Zweedse reeks aan het kijken is. Wij hebben nog nooit samen naar iets gekeken - vraag me niet waarom, wij hebben dat stukje verlangen niet.

Alles draait altijd om de angst voor vrijheid, zei mijn vrouw. Soms zit die zo diep dat mensen het zelfs benauwd krijgen voor ándermans vrijheid. Een man die zijn vrouw tuchtigt omdat ze een gsm wil, doet dat vanuit eenzelfde soort schrik als de zedenmeester die vreest dat het kijkvee te dom is om *Gone with the Wind* of *Gangreen* te begrijpen, tijdgeest inclusief. Méér nog dan een hang naar macht, lijden die lui aan een schrikwekkend wantrouwen, en wie vanuit wantrouwen vertrekt, verliest altijd.

Dat zou wel eens heel waar kunnen zijn, zei ik, waarna ik met de fiets naar Sankt Vith vertrok in de hoop er een lekkere venkelknol op de kop te tikken, die ik vergeten was te kopen bij mijn laatste bezoek aan de supermarkt. Hoe heerlijk is het, dat de weinige cafés onderweg weer open zijn. Een venkelknol mét een trappist aan de camping in Wiesenbach smaakt des avonds, om in de stijl van de canon te blijven, aanzienlijk beter dan een venkelknol zonder trappist. Ik kan moeilijk uitleggen waarom ik het zo belangrijk vind. Het heeft te maken met het gevoel dat de wereld een vrije plek is waar je her en der goedgehumt kunt afstappen om iets te drinken, wat om je heen te kijken en twee woorden met de ober te wisselen. Het klinkt banaal maar ik heb het in de lockdownmaanden ontzettend hard gemist, het moet zijn dat ik weinig nodig heb om tevreden te zijn.

Voor ik aan het avondeten begin, heb ik nog een uur de tijd om in de tuin, in de schaduw van de appelboom, voort te werken aan de laatste drukproef van *Oogje*. Het kleine meisje uit de Lange Tafelstraat, mijn nieuwe roman die in september verschijnt. Het is mijn tiende in evenveel jaren, en hij wordt, net als de allereerste destijds, uitgegeven door Robbert Ammerlaan, het onvermoeibare, immer door goesting voortgestuwde Nederlandse uitgeeficoon. Eén ding is zeker: *Oogje* zal het nooit redden voor de canoncommissie, nu niet en in geen honderd jaar, en dat is een uiterst geruststellende gedachte.

MARNIX PEETERS

Copyright © 2020 De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden